

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXXI

1. SRPANJ

BROJ 13

A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Izviješće o Inozemnom Putovanju Br. Russell 3. Dio . . .	193
Kasnija Pedesetnica	193
Čuvaj svoje srce marljivo	194
Nашe opravdanje za život	195
Novi Savez koji se treba sklopiti s Posrednikom . . .	195
„Nebesa su se otvorila”	196
Život položen – nije plaćen	199
Prošli grijesi – svakodnevi prijestupi	199
„Bez mrlje ili bore”	200
Bez Usporedbe nije govorio	200
Priznanje Sina Božjeg	201
„Tko kažete da sam ja?”	202
Sveti Petar – Stijena – Ključevi	202
Izbavljen iz Sotonine zamke	203
Kopija pisma Oporbi	205

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

IZVJEŠĆE O INOZEMNOM PUTOVANJU BRATA RUSSELLA

III. DIO

NEDJELJA ujutro, 15. svibnja, sastali smo se s Londonskim prijateljima u onome što je poznato kao „Whitfield Tabernacle.” Sadašnja građevina izgrađena je na mjestu gdje je stajao izvorni Whitfieldov Tabernakul, i tamo se nalazi ono za što se smatra da je Whitfieldova stara propovjedaonica. Zaposjeli smo ga spomenutom prigodom i razgovarali s prijateljima Londonske Crkve. Naš je tekst bio: „Okupite svete moje k meni, one koji su sa mnom sklopili savez žrtvom.” Naglasili smo činjenicu da se ne smijemo okupljati u ljudske učitelje, niti u sekte, stranke i denominacije. Naše okupljanje sebe i naša pomoć drugima je biti članstvo u Tijelu Kristovu, Crkvi Boga živoga čija su imena zapisana na nebu. Treba skupljati samo svece. Drugi mogu biti privučeni do neke mjere i ostati neko vrijeme u zajedništvu s braćom, Istinom i Gospodinom; ali naposljetku će progon ili ambicija, ili nešto drugo, odvojiti od Gospodina i od onih koji su s njim u skladu, sve koji nisu sveti, svetački, potpuno posvećeni.

Posebno smo naglasili da će svi pravilno privučeni i pozvani i sjedinjeni s Gospodinom doći u ovo zajedništvo „žrtvom.” Ne samo da bi Kristova žrtva bila temelj njihovog prihvaćanja od Boga, već bi oni sami ušli u zavjetni odnos s Bogom, žrtvom. Istakli smo da je ovaj savezni odnos započeo njihovim okretanjem od grijeha i traženjem Gospodina. I mi smo nastojali ukazati na to opravdanje za život nije bilo moguće dobiti sve do Kristove žrtve i uzašašća na visinu. Primijetili smo činjenicu da oni koji su pozvani u ovom dobu samo žele zajedništvo s Bogom do stupnja spremnosti da se odreknu i žrtvuju zemaljske interese, ciljeve, ambicije i nade, kako bi s Kristom bili dionici nebeskih stvari. Pozvali smo sve, govoreći apostolskim jezikom, da učvrste svoj poziv i izbor – da „prikažu svoja tijela kao žrtve žive, svete i Bogu ugodne”. Imali smo vrlo ugodnu sesiju i na kraju smo pozdravili mnoge prijatelje. Prisustvo je bilo oko tisuću, i nisu predstavljali samo Grad London i predgrađa, nego su mnogi bili prisutni iz znatne udaljenosti, iz Manchestera, Bristola, Glasgowa itd.

U poslijepodnevnom satima, brat John Edgar, MD, iz Glasgowa, obratio se prijateljima u Tabernakulu na temu „Naše jedinstvo u Kristu.” Nismo imali tu prednost čuti ga, ali preko drugih smo shvatili da je to bio vrlo ozbiljan i koristan govor.

KASNIJA PEDESETNICA

Večernji termin bio je u svjetski poznatoj dvorani „Royal Albert Hall.” Broj posjetitelja procijenjen je na šest tisuća. Bila je to iznimno inteligentna publika; daleko iznad prosjeka u tom pogledu, i po godinama i po vjerskom izgledu. Imali smo izvrsnu pozornost, naša je tema bila „Kasniji Pentekost.” Nastojali smo

pokazati da će Vremena obnove svih stvari biti kasnija Pedesetnica, u kojoj će Bog izliti svoj duh na svako tijelo. Ali ne trebamo detaljno opisivati diskurs budući da je on već u rukama onih koji to žele, kroz novine.

U ponedjeljak je bilo nekoliko krštenja simboliziranih u dvije različite krstionice; nismo saznali broj koji je tako simbolizirao. U poslijepodnevnom satima u Tabernakulu imali smo sastanak za pitanja. Prisustvo je bilo oko 800. Postavljena pitanja svjedočila su o pažljivom proučavanju od strane prijatelja, a vjerujemo da su im odgovori bili od pomoći. Mnoga pitanja su se odnosila na teme koje su nam nedavno bile toliko zanimljive, – glede Zagovornika, Posrednika, otkupnine, oživljavanje našeg opravdanja itd.

Naša večernja služba s početkom u 6:30 bila je Gozba ljubavi – jedna od najugodnijih na kojima smo ikada sudjelovali. Održali smo govor, uzevši za temu mali suvenir koji smo ponudili svima koji su sudjelovali na Kongresu. Dapače, dali smo slične ponude svim kongresnim skupovima tijekom naše turneje, kao što smo već učinili u Americi, a očekujemo da ćemo nastaviti s tom praksom tijekom cijele godine. Suvenir nema veliku intrinzičnu vrijednost, a ipak je neprocjenjiv; nije na prodaju, te se na ovaj način daje samo kao suvenir s kongresa. Riječ je o žigu za knjige izrađenom od tankog celuloida, izrezanom u obliku srca. S jedne strane nalazi se vijenac od ne zaboravi me, što sugerira da se kongresi i teme o kojima se tamo raspravljalo, kao i svi dragi prijatelji koji su se tamo susreli u druženju, dugo pamte. Na srcu ispod zaboravnika nalazi se tekst: „Evo, kakvu nam je ljubav udijelio Otac da se Sinovi Božji zovemo.” Ove lijepe riječi trebale bi ostati u našim sjećanjima i trebale bi imati snažan utjecaj na nas, ohrabrujući nas u našem zajedništvu s Ocem, s Gospodinom Isusom i sa svakim drugim. Oni bi nas trebali podsjetiti na izvanredno velika i dragocjena obećanja Gospodnje Riječi, i na slavu koja se čuva za one koji ga ljube, i koji svoju ljubav potvrđuju odgovarajućom revnošću, i tako se pokazuju kopijama svoga Otkupitelja.

Okrećući oznaku knjige, unutrašnjost srca ima lozu u sredini koja se širi oko vrha srca, s većim i manjim grozdovima. Ovo nas podsjeća na riječi našeg Gospodina: „Ja sam trs, a vi mladice – ovim se slavi Otac moj da donosite mnogo roda” – plodove Duha. U središtu srca nalazi se medaljonska slika Gospodina, otprilike veličine nokta. To je tradicionalno najstarija slika Gospodara. Prije nekog vremena jedan smaragdni kamen pronađen je u Carigradu među stvarima careva. U njemu je bila urezana slika Isusa. Tradicija vezana za njega kaže da je napravljen u vrijeme Tiberija Cezara i

poslan mu kao poklon. Bila ova legenda istinita ili ne, lik je vjerojatno najstarija slika našeg Gospodina na svijetu. Kasnije je duboki tisak predstavljen Papinskoj zbirci u Rimu, a ono što smo reproducirali je njegova fotografija. Razrađujemo ovaj mali isječak povijesti, shvaćajući da će on povećati vrijednost uspomene u umovima svih koji ljube Gospodina i koji žude vidjeti njegovo lice, i ne u tijelu; nego kao što apostol objašnjava, kada se „promijenimo,” postat ćemo poput njega, i vidjet ćemo ga onakvim kakav jest – a ne onakvim kakav je bio.

ČUVAJ SRCE SVOJE, MARLJIVO

Ispod lika Isusa nalazi se tekst: „Čuvaj svoje srce svom marljivošću, jer iz njega izlaze životni izvori.” Ovaj tekst smo posebno nastojali istaknuti kao veliku lekciju naših života. Istaknuli smo da svima koji su izvršili posvećenje, a čije je posvećenje Gospodin prihvatio, postoji ispit ili odluka. Začet od Duha Svetoga za duhovnu prirodu, problemi su vječni život na duhovnoj razini ili vječna smrt. Onima koji su se u posvećenju odrekli ljudske naravi i čiju je žrtvu Bog prihvatio zaslugama našeg Zagovornika, nema izgleda za naknadu. Takvi su po vjeri primili jedno opravdanje za život kroz zasluge Isusove žrtve, i nije Božanska namjera dati bilo kome više od jednog opravdanja za život. Tko dakle primi ovo opravdanje i propusti ga upotrijebiti za postizanje vječnog života, naći će, kao što apostol izjavljuje, da „više nema žrtve za grijeh”; imao je svoj udio u jednoj žrtvi. Stoga su u vrlo izraženom smislu životna pitanja ispred svih duhom začetih.

Druga misao je da će među onima koji će dostići vječni život za koji su začet od Duha, biti dvije klase – „malo stado” svećenika i veliko mnoštvo Levita. Svećenstvo treba imati duhovni život na najvišoj razini, božanske prirode, dok ostali pobjednici Crkve trebaju postići život kao duhovna bića na nižoj razini, poput anđela. Stoga, u ovom smislu, duhom začeto kućanstvo vjere ima pred sobom dva pitanja života. Poticali smo sve da odbace svaki teret i svaki grijeh koji ga opsjeda, da Božjom milošću možemo učiniti svoj poziv i izbor sigurnim na najviši položaj – na koji smo pozvani – na članstvo u Tijelu Kristovu – na članstvo u njegovoj Nevjesti – na članstvo u Kraljevskom svećenstvu.

Također smo nastojali ostaviti dojam na snagu riječi: „Čuvaj svoje srce svom marljivošću.” Ne smijemo misliti da Bog čuva naša srca i ne trebamo ga moliti da učini za nas ono što nam nalaže da učinimo za sebe. Čuvati svoje srce znači pažljivo paziti na odanost svoga srca Gospodinu, njegovoj braći, njegovoj Istini – paziti da ne odstupimo od zavjeta posvećenja – da ne postanemo sebični, tašti, oholi, svjetovni. Naš položaj u svemiru je jedinstven. Nismo od svijeta, nego smo iskoracili iz njega, pod

Gospodinovim pozivom, privlačenjem, pozivom – u sunasljedstvo s njegovim Sinom.

ODANOST BOGU ISPIT

U našem savezu s našim Gospodinom, složili smo se odreći se svojih zemaljskih prava i privilegija i srdačno, radosno prihvatiti što god to moglo značiti na putu samožrtvovanja i zemaljskih gubitaka. Stoga je naš test kao novih stvorenja hoćemo li ili ne održati ovaj duh lojalnosti, predanosti i žrtve, vjerno, kroz sve vrste kušnji i testiranja. Ako je tako, bit ćemo kopije našeg dragog Otkupitelja, i upravo oni koje Otac želi bit će povezani s njim u njegovom Kraljevstvu slave i djelu budućnosti. Ako ne pokažemo svoju lojalnost, ne uspijevamo učiniti sigurnim svoj poziv i izbor. Svako popuštanje sebičnim sklonostima označava korak unatrag, odbacivanje našeg saveza žrtve. Svaka pobjeda nad samim sobom, i grijehom, i pogreškom, označava korak naprijed, demonstraciju duha koji će Bog odobriti, demonstraciju da smo od vrste koja će se smatrati dostojnima da postanemo sunasljednici s njegovim jedinorođenim Sinom, našim Otkupiteljem.

Stoga smo poticali da se sva pozornost posveti ispitivanju srca, čuvanju srca. Prijatelje smo podsjetili na riječi apostola „Očuvajte se u ljubavi Božjoj” te da se čuvamo u ljubavi Božjoj čuvajući svoja srca. Podsjetili smo ih također da trebamo držati svoje meso – naša tijela – pod ili podložnim novom umu. Unatoč tome, Gospodin će nas testirati na liniji odanosti srca, a ne na liniji naših tjelesnih nesavršenosti. On unaprijed zna da po tijelu nema pravednika, ni jednoga. Ono što on traži je odano srce, a naše djelomične pobjede nad tijelom samo su potvrde našem Gospodinu o našem žaru ljubavi i našoj želji da budemo sve ono što on želi da budemo.

Nakon ovog rastanka, imali smo Gozbu ljubavi; starješine Londonske skupštine smjestile su se s obje naše strane. Dok je pjevanje himni bilo u tijeku, zajednica od oko 1100 prošla je pokraj njih rukujući se s predstavnicima Društva i Londonske skupštine. Bila je to blagoslovljena sezona druženja, u kojoj su očito svi jako uživali. Ako je bilo iznimaka, nismo ih bilježili. Ova značajka službe zaključila je Londonski kongres Whitsuntide za 1910.

GLASGOW – DUNDEE – EDINBURGH

Noćni ekspres doveo nas je u Glasgow, u utorak rano ujutro – ali ne prerano za naše drage prijatelje iz Glasgowa. Njih trideset i pet dočekalo nas je na željezničkom kolodvoru uz srdačne pozdrave. Doktor Edgar odveo nas je u svoj dom, gdje smo se jako okrijepili, ne samo prirodnom hranom, već i duhovnim zajedništvom. Gradska vijećnica bila je osigurana i za popodneve i za večernje sastanke. Popodne se zajednica sastojala, kao što možete pretpostaviti, samo

od zainteresiranih, a broj se procjenjuje na 375. Imali smo veliku pozornost dok smo nastojali prikazati što čini zavjetni odnos s Bogom i kako Crkva to postiže u ovom dobu; i kako će drugačije svijet imati privilegiju da to postigne u Mileniju.

Vidjeli smo da je Adam u njegovoj izvornoj čistoći i savršenosti bio priznat od Boga kao sin, i stoga u zavjetnom odnosu s njim u istom smislu kao što su sveti anđeli – u smislu da imaju puno Božansko zajedništvo i Božansko osiguranje vječnog života pod uvjetom stalne poslušnosti. Shvatili smo kako je pad uništio taj savezni odnos i stavio Adama i njegovu rasu u položaj stranaca, grešnika, osuđenih božanskim zakonom na smrt. Vidjeli smo kako su Abel, Henok, Abraham i drugi zbog svoje vjere i poslušnosti bili vraćeni u zavjetni odnos s Bogom do te mjere da imaju Božansko prijateljstvo i zajedništvo, ali ne do te mjere da budu vraćeni u savršenstvo i vječni život i sinovstvo. U najboljem slučaju oni bi mogli biti „prijatelji Božji” i imati izgled za „bolje uskrnuće” od ostatka svijeta zbog toga. Poslušali smo apostolove riječi u tom smislu, uvjeravajući nas da su „imali ovo svjedočanstvo da su Bogu ugodili,” ali ipak, „da oni bez nas (Crkve) ne mogu biti savršeni”; jer, Bog je osigurao nešto bolje za nas – dopustivši nam, kroz Krista, sinovstvo na duhovnoj razini.

Uočili smo da ovo očitovanje Božanske milosti prema nama nije bilo nužno zbog naše veće svetosti, niti zbog naše veće vjere; već zato što živimo u „prihvatljivom vremenu.” Bog sada može prihvatiti takve kao sinove, u slavu i sunasljedstvo s Isusom, na temelju toga što je njihov Zagovornik, i ispravljajući nesavršenosti njihove ponude, pripisivanjem vlastitih zasluga. Tako smo „prihvaćeni u Ljubljenu” i nasljednici „baštine neraspadljive i neokaljane, koja ne vene, sačuvane na nebu za vas koje čuva Božja sila.” S druge strane, primijetili smo da su obećanja Starog zavjeta drevnim dostojnicima zemaljska obećanja, a ne nebeska, i da će se ostvariti tek nakon što Krist, Glava i Tijelo, budu proslavljeni na duhovnoj razini.

NAŠE OPRAVDANJE ZA ŽIVOT

Tako smo napravili razliku između Abrahamova opravdanja vjerom za zajedništvo s Bogom, kao „prijatelja,” koji čeka na dovršetak svog opravdanja – za život, u rukama Otkupitelja – i nasuprot tome, naše vlastito potpuno i stvarno opravdanje za život i naše vlastito začće Duhom Svetim kao sinovi, „nova stvorenja,” sunasljednici s našim Spasiteljem. Tako smo uvidjeli da ne samo da imamo vjerničko zajedništvo s Bogom, nego i „pristup ovoj milosti u kojoj sada stojimo, likujući u nadi slave Božje”. (Rimljanima 5:1,2.) Radujemo se činjenici da smo već sinovi Božji bez prijekora, iako još nije vidljivo koliko ćemo veliki, koliko divni biti nakon naše veličanstvene

„promjene,” koja će nas učiniti sličnim našem Otkupitelju i omogućiti nam da ga vidimo onakvog kakav jest i da dijelimo njegovu slavu u Kraljevstvu koje tijelo i krv ne mogu baštiniti.

Abraham se približio Bogu vjerom bez Zagovornika ili Posrednika, osim prospektivno. Shvatili smo da bi Abraham, da je imao Zagovornika kod Oca, Isusa Krista Pravednika, doista mogao biti odmah predstavljen Ocu i postati sin Božji pod istim uvjetima pod kojima mi uživamo našu prednost sinovstva, kroz Isusa kao našeg Zagovornika.

Primijetili smo razliku između Zagovornika i Posrednika – da Zagovornik stoji uz njih, kao predstavnik, kao glasnogovornik, kao pomoćnik, tako da oni koje zastupa mogu preko njega odmah doći u odnos s Ocem. Naprotiv, Posrednik stoji između dvoje koji su u zavadi, sve dok ne završi svoj posao posrednika i potpuno ih uskladi. Vidjeli smo da će to biti djelo velikog Posrednika, Krista, tijekom Milenija. Pomazanik Božji, Glava i Tijelo, Kraljevsko Svećenstvo, tisuću će godina zauzimati položaj Posrednika između Boga i ljudi – između Boga i svijeta.

On će dati zadovoljštinu Božanskoj pravdi predstavljanjem svoje krvi – zasluge svoje žrtve – kao odgovarajuće cijene za grijeh cijelog svijeta. Ovo će predstavljanje biti učinjeno čim njegova izabrana Crkva bude dovršena i s njim u slavi. Snagom te primjene zasluga njegove vlastite žrtve, cijeli će svijet biti predan Kristu Božjem i „on će uzeti svoju veliku moć i kraljevanje.” Prepuštanje vlasti nad zemljom njemu od strane Oca bit će priznanje da je platio otkupninu preko pravde za Adama i cijelu njegovu rasu – „za grijeh cijeloga svijeta.” Kada Pravda prihvati Kristovo pomirenje „za sve ljude,” dogodit će se formalni prijenos kraljevstva ovoga svijeta, a Bog će sve podložiti pod njegove noge.

Zatim će tisuću godina Kristovo Posredničko Kraljevstvo uništiti svu neposlušnost i uništiti svakog neprijatelja pravde i istine koji se neće pokoriti; posljednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt. Istovremeno s rušenjem grijeha i njegove moći u čovječanstvu doći će uzdizanje čovjeka mentalno, moralno i fizički za tisuću godina (gore, gore, sve do svega što je izgubljeno u Edenu), čija je otkupna cijena osigurana na Kalvariji vjernom žrtvom samog sebe, našeg Gospodina. Oni koji odbiju poslušati tog velikog Proroka, Svećenika, Kralja, Posrednika, poput Mojsija, predočenog s posrednikom Saveza Zakona, bit će uništeni među ljudima u Drugoj smrti. Djela 3:19-23.

NOVI SAVEZ KOJI SE TREBA SKLOPITI S POSREDNIKOM

Na kraju Posredničkog Kraljevstva cijeli će svijet dostići ljudsku savršenost i biti sasvim sposoban pridržavati se svih zahtjeva Božanskog zakona. Tada će

svijet biti spreman da ga Posrednik preda Ocu, koji će tada istupiti između Boga i ljudi i tako spojiti Boga i čovječanstvo u zavjetni odnos. Tko god od čovječanstva tada dokaže svoju lojalnost Bogu, može zauvijek uživati u božanski osiguranom životu u zajedništvu i blagoslovu. Tijekom Milenija svijet neće biti u zavjetnom odnosu s Bogom osim u i preko Posrednika. Sav će njihov blagoslov doći kroz njega, i njihov pristup Ocu i svo njihovo štovanje bit će kroz njega. Drugim riječima, Novi savez s Izraelom neće biti sklopljen izravno s njima, već s njihovim Posrednikom, i on će stajati između njih i Boga dok ne budu usavršeni obnovom, spremni da budu primljeni kao sinovi Božji, u zavjetni odnos s Ocem, na kraju Milenija.

Neko smo vrijeme uspoređivali ovo odgađanje svijeta u osobnom zavjetnom odnosu s Ocem na tisuću godina, pod Posrednikom, s trenutnim radom koji Otkupitelj čini za svoju Crkvu, svoje članove, ne kao njihov Posrednik, nego kao njihov Zagovornik. On nas predstavlja i odmah dovodi k Ocu kroz pripisivanje vlastite zasluge našim žrtvama. On tako čini naše „žrtve svetima i prihvatljivima Bogu,” dopuštajući njihovo božansko prihvaćanje kao takvih, i posljedično neposredno začecje žrtvovatelja od strane Svetoga Duha u sinovstvo, u zavjetni odnos, kao „nova stvorenja u Kristu.”

Večernja služba bila je za javnost, a naša tema bila je „Rušenje Sotoninog Carstva,” koju smo tretirali na naš uobičajeni način. Prisustvo je procijenjeno na 3.300 – što je zasigurno vrlo veliki broj za tjedan dana. Jako smo uživali u našem posjetu Glasgowu i s dubokim cijenjenjem očitovanja odanosti Gospodinu i njegovoj Istini, ostavili smo prijatelje za naš sljedeći sastanak, u Dundeeju. Nemali broj nas je ispratio do željezničkog kolodvora, a neki su išli s nama dalje.

OSIGURANJE I DAVANJE OTKUPNE CIJENE

Imali smo dva vrlo zanimljiva sastanka u Dundeeju, oba prilično suprotna onima našeg prethodnog posjeta istom mjestu prije sedam godina. Razred i interes su u međuvremenu vrlo ohrabrujuće porasli. Poslijepodne smo proveli sa zainteresiranima kojih se okupilo oko 175. Ovdje se opet činilo da je tema Otkupnine najvažnija, i sa zadovoljstvom smo ukazali na razliku između toga da se naš Gospodin dao kao Otkupna cijena za sve, i njegov kasniji posao, koji će uskoro biti dovršen, primjene te otkupnine „u korist svih ljudi.” Primijetili smo opsežnost djela spasenja, no ipak se svaki njegov dio uklapa u svaki drugi dio. Sjetili smo se kako je naš Gospodin napustio nebesku slavu – kako je postao tijelom, radi nas postao siromah – kako je uzeo na sebe ljudsku narav, da bi mogao biti čovjekov Otkupitelj.

Međutim, primijetili smo da Isus nije bio Otkupitelj kada se rodio, osim u proročkom smislu, u istom

smislu u kojem je bio Spasitelj, Zagovornik, Posrednik, Kralj, Svećenik, Sudac, Prorok. Niti je bio sve to kao dvanaestogodišnji dječak kada je raspravljao o Zakonu i Prorocima s učiteljima svoga vremena u Hramu. Niti je bio sve to kad je dosegao savršenu muževnost u dobi od trideset godina – osim u proročkom smislu. Njegova stvarna žrtva dogodila se kada je imao trideset godina – kada je u Jordanu bio kršten i simbolično je predstavljao punu predaju svog svega da vrši Očevu volju, kao što je isto bilo zapisano prije u Knjizi, Bibliji – u Zakonu i prorocima. Tamo se ispunilo proročanstvo o njemu: „Evo, dolazim vršiti volju tvoju, Bože, kao što je zapisano u Knjizi.” Sve stvari koje si ti, Oče, dao da budu zapisane u Zakonu i u Prorocima u pogledu Spasitelja čovječanstva, ja sam ovdje, potpuno posvećen da izvršim.

U tom se trenutku naš Gospodin žrtvovao – položio svoj zemaljski život u Očeve ruke, rekavši: „Čašu koju je za me izlio Otac neću li piti.” U tom trenutku žrtvovanja on je predstavljao „junca žrtve za grijeh” i njegovo klanje od strane Velikog svećenika. Postao je antitipski Veliki svećenik u trenutku svoje samopredaje kao žrtve. Odmah je, kao Veliki svećenik, prešao u Svetinju kao „novo stvorenje.” Tamo je tri i pol godine prinosisio tamjan svoga zemaljskoga života, žrtvu koja se svidjela Ocu. Istodobno, prema procjeni svijeta, njegova samopredaja bila je smrad, kakav je prikazan u spaljivanju juneće kože i sl., „izvan tabora.” Od tog trenutka učenici su gledali, u njegovom duhu pobožnosti, antitip spaljivanja sala na mjedenom oltaru u dvorištu.

Od tog istog trenutka on je bio zaklani Jaganjac Božji – njegov život predan vršenju Očeve volje. Pogledali smo sliku ovoga danu u knjizi Otkrivenja. Tamo smo vidjeli Jehovu na njegovom prijestolju sa svitkom u ruci, ispisanim iznutra i izvana i zapečaćenim sa sedam pečata. Nitko još nije bio pronađen dostojnim izvršiti ili čak upoznati se s božanskim namjerama. Kao odgovor na proglaš: „Tko je dostojan uzeti svitak?” nitko se »ni na nebu ni na zemlji nije našao dostojan«. Čak ni našem dragom Otkupitelju u njegovom prethodnom stanju nije bio povjeren svitak. Ali kada je izvršio svoje posvećenje kao „Janje Božje,” odrekavši se i posvetivši svoj život bez rezerve vršenju Očeve volje – tada je kao svježe zaklano janje proglašen dostojnim, „Dostojno je Janje zaklano primiti slavu, čast, vlast, moć i moć.” Zatim je svitak predan Jaganjcu.

„NEBESA SE OTVORILA”

Primijetili smo korespondenciju s davanjem svitka Jaganjcu, u činjenici da čim je Isus pokazao svoju potpunu samopredaju Očevoj volji, Sveti Duh je sišao na njega i začeo ga kao velikog Prvosvećenika za njegovo veliko djelo. Zatim čitamo da su mu se, dok je izlazio iz vode, „nebesa otvorila” – više stvari su mu

bile očigledne, jasnije. Kao Logosu nije mu bilo dopušteno čitati svitak; kao dječak Isus i kao mladić Isus, nije razumio duboko značenje Svetoga Pisma. Rečeno nam je da čak ni anđeli nisu razumjeli. Zakon je bio tako napisan u tipovima, u slikama, a proročanstva su bila tako dana simboličnim jezikom i ilustracijama da tako predstavljen Božanski plan nisu mogli razumjeti anđeli ili ljudi sve do „određenog vremena” kada će Bog dati utjecaj svog svetog „Duha koji sve istražuje, da dubine Božje.” Bilo je to u ovom trenutku posvećenja našeg Gospodina, trenutku njegove smrti kao Jaganjca, trenutku njegovog začeca i pomazanja kao Velikog svećenika, trenutku kada su mu se otvorila nebesa ili više stvari – u tom trenutku svitak predao mu je Veliki Vječni. Zatim je objavljeno: „Dostojno je Janje!” „Lav iz Judina plemena je pobijedio.” Iako njegovo pobjeđivanje neće biti dovršeno sve do Kalvarije, predaja njegove volje bila je potpuna, i to je bilo prihvaćeno kao žrtva svega, budući da je sve ostalo što je imao bilo uključeno u ovu predaju njegove volje.

Možemo dobro zamisliti kako je jedinorođeni od Oca, pun milosti i istine, kao dječak svake subote u sinagogi pazio na čitanje Zakona i Proroka. Lako možemo vidjeti kako je temeljito poznao Sveto Pismo i da mu je njegov savršeni um omogućio da brzo nauči napamet cijelu Bibliju od Postanka do Malahije. Koliko se puta morao zapitati glede tipa Zakona, junca žrtve za grijeh, tamjana, škropljenja krvlju, ubijanja Jarca Gospodnjeg i škropljenja njegovom krvlju, spaljivanja tijela te zvijeri izvan tabora, ulazak u Svetinju nad svetinjama na dan pomirenja i pomirenje „svih ljudi” sa Svevišnjim!

Koliko je često razmišljao o pashalnoj noći, zaklanom janjetu, poštropljenoj krvi, beskvasnom kruhu, pošteđivanju prvorođenih, razmjeni prvorođenih za Levijevo pleme, koje predstavlja Crkvu prvorođenaca, i odabir među njima svećenika koji su se žrtvovali kao antitip Aronovog svećenstva! Koliko često je morao razmišljati i pokušavati ispravno povezati objavu Mesijine slave, i blagoslova svijeta kroz Izrael, i poklonjenje svakog koljena i svaki jezik koji se ispovijeda i nasuprot tome, izjavu o onome tko će biti vođen kao janje na klanje, i kao ovca pred onima koji je strižu budi nijema – onaj koga bi se Ocu svidjelo izmučiti i posramiti; kome se nijedna kost ne smije slomiti – onaj koji bi trebao napraviti svoj grob s bogatima i biti sa zlima u svojoj smrti!

Ove dosad komplicirane i naizgled proturječne prezentacije Očevog plana postale su svijetle našem Gospodinu kada je svitak predan svježem zaklanom Jaganjcu – novoposvećenom Isusu. Prosvjetljenje Duhom Svetim otvorilo je pred njegovim mentalnim vidom nebeske stvari. Tip i antitip, obećanje i ispunjenje, počeli su se spajati i naš je Gospodin

pohitao od mnoštva na Jordanu na osamljeno mjesto u pustinji, kako bi ondje mogao razmišljati o Božanskim namjerama onako kako su mu bile otkrivene njegovim prosvjetljenjem.

PROUČAVANJE ISPRAVNO BOŽANSKIH ISTINA

Četrdeset dana bio je zanesen proučavanjem tako intenzivno da je zaboravio jesti, zaboravio je biti gladan. Imao je hranu za jelo druge vrste. Bio je zaokupljen proučavanjem Očeve volje glede njega. Na kraju četrdesetodnevnog proučavanja Biblije u pustinji došao je do rješenja svih problema koji su mu bili potrebni za razumijevanje glede Božanske Riječi. Slikovito je pročitao i razumio sve što je bilo napisano na vanjskoj strani svitka – sve što je bilo potrebno da zna prije vremena kada će dovršiti svoju žrtvu na Kalvariji.

Da on još nije razlomio pečate i da još nije shvatio sve što je napisano na unutrašnjoj strani svitka, vidljivo je iz njegovih riječi upućenih učenicima jednom prilikom, kada je rekao: „Za onaj dan i čas ne zna ni čovjek, ni anđeli nebeski, ni Sin čovječji, nego samo Otac.” Stoga vidimo da su postojale određene značajke Božanskog plana koje su još uvijek bile tajne ili zapečaćene od našeg Učitelja sve do vremena kada je završio svoj zemaljski put. Ali, nakon njegova uskrsnuća, sjećamo se njegovih riječi: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.”

Prošlo je četrdeset dana kad mu je došao napasnik. Njegov prvi pozdrav bio je pozdrav prijatelja koji namjerava pružiti pomoć. Pozdravio je našega Gospodina kao prijatelja, jer su se poznavali otprije na nivou slave. Sada je Sotona suosjećao s Isusom jer je bio gladan, i zapravo mu je rekao, Ti možda nisi svjestan velike moći koja je došla na tebe u vrijeme tvog krštenja. Sada imaš Božansku moć koja čini nepotrebnim da budeš gladan. Trebao bi odmah upotrijebiti moć koju posjeduješ koja će ti omogućiti jednom riječju da „zapovjediš ovom kamenju da postane hrana.”

Kad smo nedavno stajali na gazovima Jordana, gdje je Isus kršten, odande smo gledali u judejsku pustinju u koju je on tom prilikom otišao, „Vođen Duhom,” ili bolje rečeno na grčkom, „Gonjen od Duh (vlastiti duh) u pustinju.” Bio je vođen svojom iskrenom željom da potpuno i kompletno upozna volju Očevu, da bi je mogao izvršiti. Dok smo gledali pustinju Judeje punu kamenja, bez praktički ničega drugoga na vidiku, mogli smo razumjeti zašto je Protivnik predložio pretvaranje kamenja u kruh, jer nije bilo ničega drugog od čega bi se napravio kruh. Primijetili smo da je Sotona uzeo najprikladnije vrijeme za svoj napad na Spasitelja – kada je Učitelj bio slab i klonuo tijelom i umom tijekom dugog posta i učenja.

Pod prosvjetljenjem Duha Svetoga Isus je po prvi put bio u stanju sastaviti sva svjedočanstva Svetoga Pisma i vidio je koje su velike žrtve bile uključene prije nego što je trebao ući u svoju slavu i moći dati svijetu blagoslove vječnog života. Upravo u tom trenutku pojavio se Protivnik i predstavio svoja iskušenja. Ali naš Gospodar se je pokazao otpornim na njih. Sotona je otišao s gađenjem, uvjeren da bi daljnji trud s Učiteljem bio gubljenje vremena. Tako čitamo: „Tada ga Sotona ostavi.” Nemamo zapisa da se ikada vratio da ga iskuša; anđeli Božji tada su mu služili.

U svemu tome smo pronašli vrijedne pouke onima koji idu Isusovim stopama. Njihovo prosvjetljenje Duhom Svetim nije moglo, naravno, biti toliko veliko kao ono od Isusa, ali pri njihovom posvećenju, njihovom krštenju u smrt, došlo je do njihovog duhovnog začeca i, kao što apostol izjavljuje, „mjera duha dana je svakom čovjeku (u Crkvi) na korist.” Mjera će biti prema stupnju koji je moguć zbog njegove tjelesne slabosti. Ali Učitelju koji nije imao nikakvu slabost, Otac je dao svoga Duha bez mjere, bez ograničenja, u potpunosti.

Također smo primijetili kako Protivnik napada sve Gospodinove posvećene, tražeći njihove slabe točke u njihovim najslabijim trenucima. Primijetili smo pogrešku nekih u pregovaranju s Protivnikom, govoreći: Kako to radiš, itd., itd., i primijetili smo da je Učiteljev pravac bio obrnut; da nije pregovarao; bio je brz u svom odbijanju. Nije ostavio mjesta svijetu, tijelu ili Protivniku da steknu prednost nad njim. Primijetili smo da će naš uspjeh kao njegovih sljedbenika biti najveći na istoj liniji ažurnosti i odlučnosti karaktera i da svaki put kad stojimo čvrsto za pravednost pod iskušenjem, mi pokazujemo svoju odanost Bogu u skladu s našim Savezom žrtve. Vidjeli smo da je Gospodin nastavio istom linijom odanosti, ispunjavajući svoje posvećenje čak do smrti, smrti na križu.

ŠTO JE UČINAK ISUSOVE SMRTI?

Ovdje smo postavili pitanje: Što je Isus postigao svojom žrtvom, započetom na Jordanu i završenom na Kalvariji? Je li kupio svijet? Da. Je li otkupio Crkvu? Da. Što je učinio? Osigurao je cijenu, otkupninu, dovoljnu kad god se primijenila, da izvrši brisanje grijeha cijeloga svijeta, ali je još nije primijenio. Ni svijet ni Crkva još nisu bili oslobođeni Božje osude, niti dovedeni u puno zajedništvo s Bogom. Iako je bilo pet stotina braće, koji su prihvatili Krista i postali njegovi sljedbenici, Otac ih još nije prihvatio. Ponudili su se u posvećenju da idu Isusovim stopama, uzeli su svoj križ da ga slijede, bili su opravdani za zajedništvo s Bogom, čak i kao Abraham, ali nisu bili opravdani za sinovstvo i život. Stoga nisu mogli imati zemaljski ili restitucijski život. Niti su mogli prikazati svoja tijela

kao žive žrtve, svete i prihvatljive Bogu, jer su još uvijek bili grešnici s božanskog stajališta. U njihovom slučaju još nije bilo prisvajanja Isusove zasluge. Kada je Isus uzašao na visinu, četrdeset dana nakon svog uskrsnuća, zapovjedio je predstavnicima ovih, njih oko 120, da ostanu u Jeruzalemu u gornjoj sobi dok ne budu obdareni silom s visine – dok ih Otac ne prizna – dok Otac ne prihvati žrtvu koju su već podnijeli. Ali najprije bi se Isus, kao njihov Zagovornik, trebao pojaviti u Božjoj prisutnosti za njih, i pripisati im svoje zasluge tako da pokrije njihove mane i dopusti božanskoj pravdi da ih prihvati kao „žive žrtve, svete i prihvatljive Bogu.”

Sjetili smo se da je pedeseti dan Duh Sveti sišao na one koji su čekali. To im je bila prva naznaka da je Otkupitelj bio prihvatljiv Ocu, i da im je pripisao svoje zasluge, i da je žrtva koju su već učinili bila prihvatljiva Ocu u Ljubljenom, i da više nisu bili samo opravdani prijateljstvom, već su došli u položaj sinova, u zavjetni odnos s Ocem. Tako je za Židove zapisano: „Dođe k svojim, ali ga njegovi ne primiše; ali onima koji ga primiše dade moć (privilegiju) da postanu sinovi Božji, čak i onima koji vjeruju u njegovo ime”: koji nisu začeti od čovjeka niti od volje tijela, nego od Boga – začeti od Duha Svetoga. Tako su postali sinovi Božji, članovi pomazanog Tijela velikog Mesije, Proroka, Svećenika, Posrednika, Kralja, Suca, postavljenog za ljude, u njihovo ime da izvrše pomirenje između Boga i ljudi tijekom njegove Milenijske vladavine.

U međuvremenu je isti posao napredovao kroz svih ovih osamnaest stoljeća. Drugi su pozvani, i od Židova i od pogana, da budu Isusovi sljedbenici, njegovi podsvećenici – Crkva prvorodenih čija su imena zapisana na nebu. Čim ovo djelo bude dovršeno, veliki Posrednik, antitip Mojsija (Djela 3:22,23), podignut između svoje braće, bit će dovršen. Tada će Posredničko Kraljevstvo započeti blagoslov, uzdizanje i pomirenje svijeta. U međuvremenu zahvaljujemo Bogu za činjenicu da „imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, pravednika.” Isus kao savršeni čovjek, Abrahamovo tjelesno sjeme, mogao je postići mnogo toga na putu pomaganja čovječanstvu. Kao onaj koji nije počinio grijeh, čiji bi život bio siguran za njega, iako je bilo potrebno dvanaest legija anđela da ga zaštite, mogao je biti slavni zemaljski knez.

Ali čak i kao veliki vladar među ljudima, on ne bi bio u stanju ostvariti Božansku namjeru blagoslova čovječanstva potpunim izdizanjem iz uvjeta grijeha i smrti u život vječni. Kao čovjek Isus nije mogao postići obnovu za rasu jer bi za sebe trebao vlastiti ljudski život i prava. Čovjek Isus, dakle, nije mogao biti „Abrahamovo potomstvo” spomenuto u Abrahamovom savezu, da će u Abrahamovom sjemenu sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene. Da bi postao

ovo Sjeme, prvo mora postići duhovno biće, baš kao što zapis pokazuje da je učinio. Na temelju njegove žrtve svoje zemaljske prirode i na temelju toga što ga je Bog podigao iz mrtvih na nebesku razinu kao nagradu za njegovu poslušnost, on ima svoja zemaljska prava dati Pravdi kao otkupnu cijenu za ono što je Adam izgubio. Otkupitelj je „Abrahamovo sjeme” na duhovnoj razini, i tijekom ovog Evangeoskog doba on pronalazi svoju Nevjestu i dovodi je na istu duhovnu razinu sa sobom kao svojim suradnikom i sunasljednikom u cijelom velikom djelu Milenija – blagoslov svih obitelji na zemlji. Tako je zapisano: „Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo (duhovno) i baštinici po obećanju.” – Gal. 3:29.

ŽIVOT POLOŽEN, A NE PLAĆEN

Vidimo li jasno što je Isus žrtvovao, što je položio? Dao je sebe, podložio se onome što bi moglo biti Očeva volja, ali nije izgubio svoj zemaljski život čineći grijeh tako da mu se oduzme. Niti ga je mijenjao ili zamjenio za nebesku prirodu. On je samo podnio ili položio svoja zemaljska prava, u skladu sa svojim vlastitim riječima, „Imam moć položiti svoj život i ponovno ga primiti,” ovlaštenje da to kažem dobio sam od svog Oca. Nitko mu to nije uzeo, u smislu da nitko nije imao tu moć, budući da je Bog obećao da će „onaj koji drži Zakon živjeti po njemu.” Stoga bi život našeg Gospodina bio zaštićen da se nije dobrovoljno podložio i položio ga.

Položio ga je da bi ga mogao ponovno primiti. Položio ga je u Očeve ruke govoreći: „U tvoje ruke predajem duh svoj.” Tada su Isusova prava na zemaljski život, zemaljsku zaštitu, zemaljsku čast i slavu, zemaljsku vlast i moć pripadala njemu kao novom stvorenju kada je ustao iz mrtvih. Nije izgubio niti se lišio svojih zemaljskih prava. Ta zemaljska prava temelj su svih blagoslova Božjih preko njega Adamu i cijeloj njegovoj rasi. Isus nema što drugo dati. Ne treba mu ništa drugo; jer, u zasluzi ove žrtve postoji odgovarajuća cijena za prvog Adama, i dostatnost za sve.

Međutim, Isus ne daje Crkvi svoju zemaljsku narav i zemaljska prava, već ih čuva da bi ih dao svijetu tijekom Milenija. Doista, naš je poziv nebeski i trebali bismo se osjećati pomalo razočarani ako umjesto nebeskog primimo zemaljski ili restitucijski blagoslov. Ali budući da nam Isus ne daje te blagoslove obnove, i budući da nema druge zasluge dati nama ili bilo kome, što on čini za Crkvu? koja je naša nada u Kristu? koja je filozofija toga?

Odgovor je da je to zasluga koja će uskoro biti prisvojena kao otkupna cijena za grijeha cijeloga svijeta, već je bila u rukama božanske pravde, neprisvojena, kad je naš Gospodin uzašao na visinu, tamo da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas, obitelj vjere – da prikaže našu

stvar Ocu. Kao naš zagovornik, on izjavljuje Ocu da želimo postati članovi izabrane Crkve, njegove Zaručnice, njegova Tijela. U skladu s Božanskim uređenjem, on prisvaja dio svojih zasluga prema nama, tako da naše žrtve mogu biti prihvatljive Bogu.

Stoga, umjesto da nam da blagoslove obnove, koji su za svijet, naš Otkupitelj, naš Zagovornik, pripisuje nam svoju pravednost, i na temelju toga Otac nas smatra svetima i prihvatljivima, i odmah prihvaća naše žrtve. Od tada smo mrtvi kao ljudska bića i naš jedini položaj u Božjim očima je „novih stvorenja.” No, to blago imamo u nesavršenim zemljanim posudama, u kojima novo stvorenje ne može učiniti sve što bi. Međutim, Bog ispituje i dokazuje novo stvorenje – novo stvorenje je na kušnji, a ne tijelo. Novo stvorenje nema izvorni grijeh, niti je odgovorno za izvorni grijeh starog stvorenja, koje je opravdano i prihvaćen od Boga u žrtvi i zato nestalo. Odgovornost novog stvorenja je da svoje srce čuva u ljubavi Božjoj, u odanosti njemu. Sukladno tome, naravno, nastojat će održati tijelo, meso, u skladu s Božanskim propisima. Njegova revnost i energija u kontroli tijela i dovođenju svake misli, riječi i djela u sklad, što je moguće bliže Božanskoj volji, pokazuje stupanj njegove ljubavi i revnosti.

PROŠLI GRIJESI – SVAKODNEVNI PREKRŠAJI

Novo stvorenje ne treba se ispričavati, niti se ikada sjećati slabosti i nesavršenosti tijela koje pripadaju razdoblju koje je prethodilo žrtvovanju. Vjerom se novo stvorenje treba sjetiti da je staro prošlo i sve je postalo novo, jer tako apostol izjavljuje: „Nema sada nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu, koji ne žive po tijelu nego po duhu.” Naš je Zagovornik obavio temeljit posao u odnosu na grijeha našeg tijela: oni su prošlost i prošli su kroz Božju strpljivost. (Rimljanima 3:25.) Otac je učinio savršeno djelo u tome da nas smatra mrtvima za sve što je prošlo i da nas po Duhu začinja kao nova stvorenja – sinove Božje. Na našoj je vjeri shvatiti situaciju i uživati u njoj.

Međutim, kao nova stvorenja mi smo nesavršeni utoliko što imamo samo staro tijelo sa njegovim manama kroz koje možemo služiti Gospodinu. Zbog antagonizma legalno mrtvog tijela, „ne možemo činiti stvari koje bismo htjeli.” Što ćemo učiniti u vezi s našim neuspjehom da ispunimo sve zahtjeve Gospodina, zbog naših tjelesnih nesavršenosti? Hoćemo li reći sebi i jedni drugima, Bog zna da ove nesavršene stvari svakodnevnog života nisu dobrovoljno naše kao nova stvorenja, i stoga ih ne trebamo ispovijedati.

Odgovaramo da to ne bi bilo ispravno. Pripisivanje Kristovih zasluga našoj posvećenoj žrtvi samo je pokrilo mrlje protiv nas u to vrijeme, ali nije pokrilo mrlje u budućnosti. Stoga se svakodnevno pred

prijestoljem nebeske milosti trebamo prisjećati nesavršenosti i mana svakoga dana i sata i trebamo moliti Božanski oprost za njih preko našeg velikog Otkupitelja. Tako nas je poučio: „Molite se, oprostite nam duge naše, kao što i mi otpuštamo dužnicima svojim.” To se ne bi odnosilo na izvorni grijeh, koji se stoga ne bi mogao oprostiti. Odnosi se na naše naknadne nedostatke, nakon što smo postali djeca Božja začecem Duha Svetoga. Tako Apostol piše: „Ako tko sagriješi, imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, Pravednika.”

„OPROSTI NAM DUGOVE NAŠE”

Naš Zagovornik ne samo da je pripisao svoje zasluge za naše prošle grijeh, nego je još uvijek s Ocem i ima obilje zasluga. Naš Zagovornik ima dovoljno zasluga da pokrije grijeh cijelog svijeta, a time i da pokrije sve naše mane. Stoga, kada idemo k Ocu preko njega, možemo shvatiti da je već napravljena mjera za pokrivanje naših prijestupa, ali da možemo dobiti oprost samo kroz molitvu. Bog je nedvojbeno želio veliki blagoslov čineći ovaj aranžman. Namjeravao je da se svaki put kad dođemo do prijestolja milosti iskreno pokajemo za svoje nesavršenosti i iskreno mu obećamo da ćemo se boriti protiv njih u budućnosti. On bi nas tako potaknuo da ozbiljno težimo jačanju našeg karaktera u skladu s tim slabostima, kako bismo mogli postati jači i jači u sili Gospodnjoj i njegovoj moći, i ojačati za svako dobro djelo.

Kada tako dođemo Gospodinu da dobijemo milosrđe i pronađemo milost za pomoć u svakom trenutku potrebe, i obećamo stalnu i povećanu revnost u borbi dobre borbe, to nas stavlja na našu čast, takorekuć, i čini nas opreznijima u pogledu našeg budućeg pravca postupanja. Ako slučajno ponovno ne uspijemo u istom smjeru, propisno smo posramljeni. Tada nam dolazi važan test. Dolazi prijedlog da se

trebamo suzdržati od odlaska Gospodinu u molitvi; da bismo se trebali osjećati previše poniženima da bismo otišli k njemu. Ako se slijede ovi prijedlozi, rezultat će biti otuđenost, hladnoća. Od zemlje rođeni oblak sakrit će nam lice Oca nebeskoga. Čak i ako ne odemo u veće vanjske grijeh, takav put bi značio gubitak zajedništva, koje je vrlo važno za naš rast u milosti i znanju.

„BEZ MRLJA ILI BORA”

Svaka pogreška, svaka greška, svako poskliznuće, mrlja je na našem svadbenom ruhu i treba se pokajati i izbrisati. S velikom poniznošću trebamo ići Učitelju da bismo takve mrlje mogli odmah očistiti; kao što je pisano: „Krv Isusa Krista čisti nas (nova stvorenja) od svakoga grijeha.” Tako možemo ostati u njegovoj ljubavi. Oni koji zanemaruju ovu stvar mogli bi postati sve nemarniji glede besprijekornosti svojih haljina, sve dok možda, ako potpuno ne padnu u Drugu Smrt, ne nađu svoju odjeću pohabanu i neprikladnu za vjenčanje. Zaručnica mora biti bez mrlje ili bore ili bilo čega sličnog, a priprema u njezino ime od strane njezina Zaručnika dovoljna je za tu svrhu. Oni, dakle, koji iz bilo kojeg razloga dopuste da se pjege nakupe, a ne daju ih očistiti, imat će daljnji test i biti primorani odlučiti vratiti se poput krmače svom valjanju u blatu grijeha, i tako doći pod osudu Druge Smrti, ili pak, kao članovi Velikog Mnoštva, moraju oprati svoje haljine i ubijeliti ih u krvi Jaganjčevoj, u velikoj nevolji s kojom će ovo doba završiti.

Na javnoj sjednici u Gilfillan Hallu, naša tema je bila „Rušenje Sotoninog Carstva,” i bez obzira na kišovito vrijeme, bilo je prisutno gotovo 700 ljudi. Imali smo najveću pažnju. Nadajmo se da je postignuto nešto dobro, da su neke uši otvorene i neke oči otvorene da gledaju dalje i da pažljivije slušaju Glas Velikog Pastira, u pogledu Božanskog Plana Vjekova, o kojem on sada poučava svoj narod.

BEZ USPOREDBE NIJE GOVORIO

– 10. SRPNJA –

Ključni tekst: – „Riječi koje vam govorim duh su i život su.” – Ivan 6:63

„BEZ prispodobe nije govorio narodu.” Istina je bila ono što je prorok o njemu rekao: „Otvarat će svoja usta u prispodobama i mračnim izrekama.” Važno je da to zapamtimo. Mnogi plemeniti kršćanski ljudi zaključili su da su sve riječi našeg Gospodina bile jednostavne i da su predstavile istinu na način koji je svima lako razumljiv. Ništa nije dalje od istine. Ako se prispodobe i mračne izreke našeg Gospodina uzmu kao jasne, doslovne izjave istine, one će dovesti do svih vrsta pogrešaka i pogrešnih shvaćanja. Sjetimo se stoga apostolove izjave: „Bez prispodobe nije govorio narodu.”

Ne postoji apsolutno ništa u Isusovim riječima bez dubokog značaja. Koliki su se spotakli o prispodobe našeg Gospodina uzimajući ih kao doslovne izjave

činjenica! Kako je apsurdan zaključak izveden iz prispodobe o bogatašu i Lazaru, na primjer! Kako je besmisleno zaključiti da samo zato što je čovjek bio bogat, raskošno se gostio svaki dan i bio odjeven u fino platno, mora patiti cijelu vječnost! Kako je jednako besmisleno tumačiti siromaha Lazara, koji je ležao na bogataševim vratima, kao predstavnika, doslovno, siromašnih i bolesnih prosjaka! Kako je nerazumno misliti da bi samo oni koji su imali iskustvo ove vrste, sa psima da im ližu čireve, i gladni za mrvicama koje padaju s bogataševog stola, iskusili radosti neba, prema Božanskom programu! Kako je bezumno razmišljati o Abrahamovim grudima, u koja mogu stati samo dva ili tri, kao o dijelu blagoslova za samo šačicu prosjaka!

Obratite pažnju ponovno na prisposobu o pšenici i kukolju, sakupljanju prvog u žitnicu i spaljivanju drugog. Nijedno ne predstavlja doslovna iskustva. U prisposobi pšenica nije doslovna pšenica, kukolj nije kukolj. Pšenica simbolizira nasljednike Kraljevstva; kukolj simbolizira potomke zablude – djecu Zloga. Okupljanje u žitnicu sigurnosti simbolizira proslavljenje Crkve na duhovnom nivou postojanja, i prethodi sjaju sinova Božjih u slavi Tisućogodišnjeg Kraljevstva, za blagoslov stvorenja koje uzdiše; kao što apostol izjavljuje: „Cijelo stvorenje zajedno uzdiše i muči se u boli očekujući očitovanje sinova Božjih.” Cijelo stvorenje čeka na sijanje sinova Božjih u Kraljevstvu, a njihov sjaj u istini i pravednosti će raspršiti svu tamu grijeha i pogreške i probuditi i oživjeti svijet čovječanstva.

Naposlijetku će svi dragovoljno poslušni moći uživati u blagoslovima vječnoga života. S druge strane, opis spaljivanja kukolja, umjesto da se odnosi na doslovno spaljivanje, ima, očito, simbolično značenje; to znači uništenje klase kukolja – ne njihovo uništenje kao pojedinaca, već kao „kukolja”, kao imitacije klase „pšenice”.

Kako nam je drago što smo pronašli ključ ovih simboličnih izjava – ovih prisposoba! Kako nam je drago što korištenjem ovog ključa parabolične figure postaju razumne i lijepe! Kakva je samo srebrna podstava tamnom oblaku nevolje koji se sada nadvija pred svijetom! Kako mora biti drago Božjem narodu kad sazna da odmah iza oblaka i sjena dolazi slavni Milenijski dan!

Prisposoba o „ovcama i jarcima”, shvaćena doslovno, izazvala je zabunu kod mnogih. Oni misle da je odvajanje ovaca i jaraca u tijeku, propuštajući primijetiti biblijsku izjavu da će prisposoba naći svoju primjenu „kada Sin Čovječji dođe u slavi svojoj i svi njegovi sveti anđeli (glasnici) s njim. Tada će on sjesti na prijestolje svoje slave i pred njim će se okupiti svi narodi, i on će ih razlučiti jedne od drugih kao što pastir odvaja svoje ovce od jaraca.” Dakle, vidimo da primjena parabole pripada Milenijskom dobu. Cijelo to doba djelo Krista i Crkve, njegove Zaručnice, koja sjedi s njim na njegovom prijestolju, bit će djelo blagoslova za svijet čovječanstva. A način na koji će ti blagoslovi biti primljeni pokazat će ovčji ili jarčevi karakter svakog pojedinca u ljudskoj obitelji. Ovcama slični će doći na desnu stranu, a jarcima na lijevu nemilosti. Završetak tisućogodišnjeg Sudnjeg dana

PRIZNANJE SINA BOŽJEG

– 17. SRPNJA. – MAT. 16:13-28 –

Ključni tekst: – „Ti si Krist, Sin Boga živoga.”

NAŠ Učitelj, mudro i skromno, oklijevao je proglasiti vlastitu veličinu. Dopustio je svojim djelima da govore i da govore njegovim učenicima da je proizašao i

donijet će izraz Gospodnje naklonosti prema ovcama, nagrađujući ih vječnim životom, i izraz njegove nemilosti prema jarcima, uništavajući ih u „drugoj smrti.” Ovo je simbolično predstavljeno izjavom: „Odlazite prokleti u trajnu vatru (lik uništenja) pripremljenu za Sotonu i njegove glasnike (sljedbenike).” Nagrada pravednika će stoga biti vječni život. „Vječna kazna” nepravednika bit će vječna smrt, jer „plaća za grijeh je smrt, a dar Božji je život vječni po Isusu Kristu, Gospodinu našem.” – Rim. 6:23.

„ZAHVALJUJEM TI OČE”

Očigledno je da je neka mudra i milostiva namjera povezana s trenutačnim skrivanjem ili skrivanjem Božanske namjere od čovječanstva općenito. Dok Sveto Pismo izjavljuje da je znak posebne naklonosti Gospodinovom narodu to što su poznati s Božanskim namjerama, ipak nigdje ne izjavljuje da su svi oni kojima su tajni Božji planovi osuđeni na vječno mučenje, ili na vječno uništenje. Tako je naš Gospodin Isus molio: „Zahvaljujem ti, Oče, Gospodaru neba i zemlje, jer si ovo sakrio od mudrih i razumnih, a objavio si malenima. Tako je Oče, jer ti se tako svidjelo.”

Da je skrivanje Božanskog savjeta od čovječanstva značilo vječnu muku za one od kojih je bio skriven, sigurno ne bi bilo razloga za zahvalu nebeskom Ocu za ovaj čin. Međutim, možemo mu zahvaliti da iako mnogi svjetovni mudri ljudi nemaju prednost znati za njegove veličanstvene planove, oni su ipak sigurni. Za svijet da je unaprijed znao za Božanske namjere nedvojbeno bi bilo štetno, jer bi u svojoj sljepoći pokušali osujetiti te namjere i stoga bi sebe doveli u još gore stanje osude.

RIJEČI DUHA I ŽIVOTA

Naš tekst pokazuje da koliko god mračna i parabolična bila učenja našeg Gospodina, ipak, ispravno shvaćena, njegova je poruka ona koja je duhovno korisna i daje život onima koji je mogu i razumiju. To je kvaliteta poruke našeg Gospodina koja čini religiju Biblije drugačijom od religije svih pogana. To je poruka života kao i poruka svetosti. To je poruka oprosta kao i poruka osude. To je poruka ljubavi kao i poruka pravde. Njegove divne riječi života – one su šarmantne, lijepe, snažne! Možemo ih čitati iz godine u godinu i u njima ćemo vidjeti još više ljepote, još dublje značenje, i to proporcionalno našem rastu u milosti, našem rastu u znanju i u duhu našeg Učitelja.

došao od Boga, te da je u vršenju čuda, a posebno u svojim učenjima, on bio Božji prst i njegov glasnogovornik. Ivan Krstitelj bio je poslan da bude

njegov posebni preteča. On je bio taj koji je objavio da je Isus „Jaganjac Božji koji odnosi grijeha svijeta.” On je bio taj koji je izjavio da je Učitelj toliko veći od njega samog da nije dostojan sagnuti se i skinuti sandale.

Ali nakon što mu je Ivan posvjedočio, posvjedočivši: „Ovo je on,” i izjavio da je vidio Duha Svetoga kako silazi na Isusa poput goluba, i da je to bio znak koji mu je dan po kojem bi mogao spoznati svoje mesijanstvo, tada je došlo vrijeme da Učitelj skrene pažnju svojim sljedbenicima na stvar. Ivan je bio bačen u tamnicu i kasnije mu je odrubljena glava. Ispunilo se Ivanovo proročansko svjedočanstvo, kada je za Isusa rekao: „On mora rasti, a ja se moram smanjivati.” Poslanje Isusa i njegovih apostola postajalo je svakim danom sve istaknutije, a oni koji su prije govorili o Ivanu sada su se pitali, glede Isusa, je li on prorok poslan od Boga ili je moguće da je on Mesija. Znaju li vladari doista je li ovo Mesija ili nije? Sigurno „nijedan čovjek mogao činiti čuda koja on čini osim ako Bog nije s njim” na neki poseban način.

„TKO KAŽETE DA SAM JA”

Naš Gospodin je prvo upitao u pogledu općeg mišljenja ljudi o njemu. On je to učinio, ne zbog vlastitog neznanja, već da bi mogao izvući misli svojih učenika. Odgovorili su da neki misle da je on Ivan Krstitelj; drugi su smatrali da je jedan od proroka. Ideje pogana postupno su se probijale do Židova. Doktrina reinkarnacije, potpuno nebiblijska, sugerirana je u ovim odgovorima. Svi su odgovori, naravno, bili pogrešni, jer su svi proroci bili mrtvi i nisu se mogli ponovno pojaviti do uskrsnuća. Tada je naš Gospodin oštro postavio pitanje svojim odabranim sljedbenicima: „Što vi kažete, tko sam ja?” Hrabri sveti Petar odmah je odgovorio kao glasnogovornik cijele družine: „Ti si Krist (Mesija), Sin Boga živoga.” Bio je to upravo odgovor koji je trebao biti iznesen. Bila je to istina, ali je naš Gospodin oklijevao predstaviti je, jer bi bilo bolje da je došla od samih učenika i onda imala njegovu potvrdu. Njegov odgovor svetom Petru bio je: „Blagoslovljen si, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne otkri tijelo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima.”

Nije da je sveti Petar doživio posebnu viziju ili objavu, ali tako veliku duhovnu činjenicu koja je tada bila u razmatranju, mogli su propisno shvatiti samo oni koji su bili posebno naklonjeni Ocu. Doista, očito je da isti princip još uvijek djeluje, jer čitamo: „Nitko ne može doći k meni ako ga Otac koji me posla ne privuče.” Naše primarno privlačenje i poziv odnosi se na Oca sve do trenutka kada prihvatimo njegovu milost u Kristu i učinimo svoje posvećenje da vršimo njegovu volju i primimo duh posvojenja u njegovu obitelj kao Božja djeca; tada smo stavljeni u Kristovu školu da učimo od njega. Naučimo lekciju da posebni

blagoslovi uvijek dolaze, ne samo iz vjere u Krista, već i iz priznavanja njega drugima i pred drugima.

SV. PETAR – STIJENA – KLJUČEVI

Prema grčkom, naš je Gospodin odgovorio Petru: „Ti si kamen i na ovoj stijeni sagradit ću Crkvu svoju.” Stijena na kojoj je sagrađena Crkva je ova ispovijed koju je izrekao sv. Petar. Sam sveti Petar nije bio stijena, ali je bio jedan od živih kamenova koje je vjera sazidala na stijeni istine. Upravo je taj isti apostol tako lijepo objasnio cijelu stvar, uvjeravajući nas da su svi posvećeni vjernici „živo kamenje” u hramu Božjem, čiji je temelj i vrhovni kamen Krist, u kojega smo zajedno ugrađeni djelovanjem Duha Svetoga. – I Pet. 2:4-7.

Izraz: „Na ovoj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena (hades) je neće nadvladati” je izraz koji se često pogrešno shvaća. Vrata pakla nisu vrata u neko mjesto mučenja, niti vrata u čistilište. To su, na grčkom, „vrata hada”, a hades označava status ili stanje smrti. Odlomak bi se mogao prevesti, „Vrata groba neće ga nadvladati.” To jest, Krist Isus poziva Crkvu da umre s njim, da sudjeluje u njegovoj žrtvi, u njegovoj smrti, i dok su, očito, vrata paklena nadvladala Crkvu, Božji narod, više od osamnaest stoljeća, unatoč tome, imamo sigurnost da ona neće zauvijek prevladati. Učiteljeva sigurnost je da je svojom smrću postao Gospodar svega i da ima ključeve smrti i hadesa. On ima pravo otvoriti hades, grob, i pozvati sve koji su u nj sišli. On nas uvjerava da će to učiniti, kao što kaže: „Svi koji su u svojim grobovima čut će glas Sina Čovječjega i izići će.”

Usprkos tome, za sva ova stoljeća bila je potrebna vjera da se vjeruje da će, umirući s Kristom, njegovi sljedbenici i dalje živjeti s njim – da će s njime dijeliti njegovu smrt i u njegovom uskrsnuću u slavu i čast vezivanje za božansku prirodu. Dakle, riječi našeg Gospodina znače da će doći do uskrsnuća iz groba, a budući da Crkva treba biti „neka vrsta prvine Bogu od njegovih stvorenja” (Jak. 1:18; Otkr. 14:4), njezino uskrsnuće znači neizravno uzdizanje čovječanstva, otvaranje groba svakom članu ljudske obitelji.

Davanje „ključeva” Kraljevstva svetom Petru ne odnosi se na nebeske brave i rešetke nad kojima je sveti Petar čuvar. Crkva u sadašnjem vremenu je Kraljevstvo nebesko u svom pripravnom ili početnom stanju, a sveti Petar je imao prednost učiniti otvaranje evanđeoske Crkve. Otvorio je vrata Židovima na Pedesetnicu, kada je, kao glasnogovornik Gospodina, objavio značenje pentekostalnog blagoslova i nade koje su tada otvorene svakom Židovu koji pojedinačno ulazi u članstvo u Krista. Upotrijebio je drugi „ključ” da otvori iste povlastice Kraljevstva poganima, tako što je sveti Petar obavio posao, kada je došlo vrijeme da se primi Kornelije, prvi obraćenik iz pogana. Propovijedajući Korneliju Evanđelje i krsteći ga u

Krista, otvorio je vrata poganima, kako je naš Gospodin navijestio riječima ove lekcije.

Nalog svetog Petra da što god sveže na zemlji bude svezano na nebu, a što razriješi na zemlji da bude razriješeno na nebu, isto je ono što je dano ostalim apostolima. (Vidi Mat 18:18.) To, naravno, ne znači da je Gospodin prepustio stvari svetom Petru i učinio ga Gospodarom neba i zemlje, niti da je bilo koji ili svi apostoli bili tako počašćeni. To jednostavno znači sljedeće: Bog namjerava koristiti svoje apostole i tako držati njihove ruke u svim njihovim poslovima da cijela Crkva ima povjerenja u njih i da njihova učenja mogu priznati kao Božja. Ako su izjavili da neke od zapovijedi pod židovskim Zakonom nisu obvezujuće za kršćane, moramo znati da su njihove izjave bile istinite, i da se, slično tome, na nebu, oslobađanje ili promjena priznaje. A ako su vezali određene doktrine i učenja, moramo znati da su oni vezani i čvrsto utemeljeni na nebu. Drugim riječima, moramo prepoznati apostole kao Božje nepogrešive glasnogovornike.

Vrijeme za proglašenje Isusa Mesijom nije došlo sve do njegove smrti i uskrsnuća. Doista, njegovo mesijanstvo ispravno datira od njegova uskrsnuća. Želio je da ga njegovi učenici ispravno prepoznaju i objasnio im je njegovu bližu smrt i uskrsnuće, ali nije želio da to objave svijetu do određenog vremena. Sveti Petar, možda ushićen Gospodinovom pohvalom svog prethodnog govora, sada je preuzeo ulogu učitelja onoga koga je upravo priznao kao Mesiju. U tome je pogriješio. Iz suosjećanja je poticao da Učitelj ne razmišlja ni o kakvim koracima koji bi vodili u smrt, već da radije misli o prosperitetu i zemaljskoj

IZBAVLJEN OD SOTONINE ZAMKE

RAGI voljeni brate i pastore: – Pišem vam da vam kažem kako je naš dragi Gospodin bio dobar prema meni izbavivši me iz Vlasti tame i vrativši me ponovno svojoj naklonosti; i također da te zamolim da mi oprostiš zbog kušnje koju ti je moj nedavni postupak sigurno prouzročio. Ali kako biste mogli u potpunosti spoznati Božju milost i dobrotu punu ljubavi prema meni, ukratko ću vam ispričati svoja iskustva iz proteklih nekoliko mjeseci:

Krajem prošlog ljeta počeo sam sumnjati u Biblijski smisao vašeg stava o savezima i žrtvi za grijeh. Od malog početka, ovo je ubrzo naraslo dok nije uključilo mnoge druge točke doktrine, i, u svom uvjerenju da ste bili u krivu, suprotstavio sam se vašem učenju, iako ne javno. I dalje sam se nastavio sastajati s Razredom, ali sam osjećao da prije ili kasnije mora doći do razdvajanja; ipak sam toliko volio prijatelje da me je srce boljelo kad sam vidio da se sigurno udaljavamo. Otrprilike u vrijeme kongresa u Saratoga Springsu, bio sam uvjeren da ste vi zaveli Božji narod i da ste

naklonosti, ali ukor našeg Gospodina bio je izričit. Reče: Ti si moj protivnik, Petre, kad mi tako govoriš. Ti bi me tako nastojao odvratiti od vršenja volje moga Oca, spriječiti me da pijem čašu koju je moj Otac izlio za mene; tvoj savjet je onaj zajednički svijetu, a ne Božji.

Slično tome, Isusovi sljedbenici ponekad se moraju oduprijeti svojim prijateljima, koji tako nude savjete protivne Božanskoj volji, Riječi i Providnosti. Ovi bi trebali ne ohrabrivati niti slijediti njihove savjete. Oni trebaju ispravak od svojih suuččenika, kao što je to činio sveti Petar.

Petrove riječi pružile su Učitelju priliku da skrene pozornost svojih sljedbenika na uvjete učenja. Ne samo da mora patiti sam Učitelj, već i svi njegovi sljedbenici. Ovaj put je bio predviđen za svakoga, i tko god bi pobjegao od njega, izgubio bi vječni život kojem se nadao. Tko bi uzeo svoj križ i slijedio Učitelja do smrti, time bi osigurao svoj udio u vječnom životu na nebeskom nivou postojanja. Njegovi su učenici već bili založili svoje zemaljske živote, a ako bi ih uskratili zbog svjetovne koristi, to bi značilo da će izgubiti svoje duše, svoje živote. To ne vrijedi za svijet općenito, nego samo za Crkvu, pozvanu da bude od izabranih, Kraljevskog svećenstva.

Zatim im je zajamčio svoj drugi dolazak, i da će doći u slavi Očevoj i sa svojim anđelima (glasnicima) – ne ponovno kao čovjek – kao žrtva. U vrijeme svog drugog dolaska on će nagraditi svakog od svojih sljedbenika prema njihovoj vjernosti. Zaključio je ovo spominjanje nadolazećeg Kraljevstva jamstvom da će neki od njih imati očnu demonstraciju njegove dolazeće moći i slave prije nego što umru. Ovo ćemo razmotriti u našoj sljedećoj studiji.

profitali njihovom sljepoćom; da si postao nevjeran svome upraviteljstvu. Ne samo da ja sam ne bih išao na Kongres, nego nisam želio da moja draga žena i kći idu – obje su u Istini i nikada nisu pokleknule u svojoj odanosti prema njoj – tako da nisam samo ja propustio blagoslov, nego sam i njima oduzeo jedan. Ali molitve dragih prijatelja u moju korist su prevladale i oči su mi se otvorile da vidim da sam bio u krivu. Okrenuo sam se i mir i radost ponovno su mi ispunili srce.

Tada sam počeo tražiti uzrok svoje sljepoće, svoje nevjere, i bio sam siguran da sam ga našao. Bio je to Zavjet! Što! jesam li se protivio Zavjetu? Ne! Da nisam položio zavjet? Da; ali s ograničenjima. Znao sam da sam u vrijeme kada je predložen zavjet radio lokalno Putujuće djelo prema imenovanju The Watch Tower Bible and Tract Societya, i mislio sam da je zavjet samo za Putujuću braću, pa sam ga prihvatio „dok god sam bio u Putujućem djelu.” Slijedilo je, dakle, kad je lokalna Putujuća služba prekinuta prije godinu dana, moj je zavjet istekao ograničenjem, a zaštita koju mi je

pružao od sugestija zlih duhova bila je pri kraju. Tako je nekoliko mjeseci barijera bila srušena, i vjerujem da su Sotona i njegovi pomoćnici iskoristili priliku (Efežanima 6:12), s rezultatom da je moja vjera skoro doživjela brodolom. Dragi brate, čim sam ovo vidio, obnovio sam zavjet za sva vremena. To se dogodilo neposredno nakon kongresa u Saratoga Springsu. Neki od drage braće kojima sam sve povjerio, savjetovali su me da dam javnu izjavu o činjenicama na našem sastanku svjedočanstva, kako bi se drugima moglo pomoći, a isto tako napišem i vama; ali rekao sam: Ne, samo nekoliko prijatelja zna nešto o mojim sumnjama i neću im reći. Previdio sam činjenicu da je Bog znao i da bi moje svjedočanstvo trebalo biti na njegovu slavu. Da sam poslušao njihov savjet, vjerujem da ostatak ovog pisma nikada ne bi trebao biti napisan. Ali ovo nisam uspio; moj stav za Gospodina nije bio dovoljno čvrst. Je li onda ikakvo čudo što je Sotona brzo iskoristio rupu koja je tako ostala otvorena i uskoro su se moje sumnje vratile? Uistinu „svačije se djelo kao vatrom kuša.”

Kad je članak o „Svadbenoj odjeći” izašao u STRAŽARSKOJ KULI od 1 prosinca 1909, implicirajući da je potpuno opravdanje dano samo onima koji se slažu posvetiti – žrtvovati blagoslove obnove koji su im pripisani, uzeo sam izuzetak od ovog učenja. Sjećam se, dragi brate, našeg razgovora o ovim točkama prilikom naše vožnje od Washingtona do Richmonda, i kako se nisam složio s tobom i optužio te za izvrtanje Pisma. Isprva sam rekao, „Ovo novo gledište opravdanja je jedina stvar od koje se izuzimam,” ali sam ubrzo otkrio da ste pogriješili (?) u vezi sa Savezima; zatim, doktrina žrtve za grijeh bila je podmuklo poricanje otkupnine; sljedeće, bilo je krštenje – i to je bilo pogrešno; i naravno da ste svoju bogohulnu (tako sam ja to nazvao) doktrinu ugradili u Memorijalnu službu smrti našeg Gospodina. Uskoro su oni koji su vam se suprotstavljali bili u pravu, a vi ste bili u krivu. Moram vjerovati da ti nikada nisi bio „Taj Sluga, kojega je Gospodin učinio gospodarem svih svojih dobara” – taj Sluga je bio klasa; da je većina onih stvari koje ste nekad imali u redu, ali ste se promijenili. Vidite u kakvom je stanju bio moj um, a ipak, vjerujem da sam bio pošten i bio odan Gospodinu u suprotstavljanju onome što sam smatrao zabludom. Moje srce nije bilo mirno; sukob je bio strašan, i ja sam jako patio. I dok sam doista mislio da sam u pravu na svom putu, usrdno sam molio svaki dan za vodstvo u Istinu i u mir. Držao sam se zavjeta najbolje što sam mogao u takvim uvjetima. Iako sam mislio da je moja vjera na sigurnijim temeljima nego ikad, sada znam da je gotovo nestala.

U posljednjih nekoliko mjeseci u Washingtonu su organizirani sastanci onih koji se protive vašim učenjima; i na ovaj sam sastanak otišao, dok sam još

pohađao redovite službe onih u Istini. Međutim, ubrzo sam otkrio da je nemoguće sudjelovati u dva stola, te sam odabrao stol pogreške, kakav sada vidim; tada sam, međutim, bio siguran da je to pročišćeni stol Gospodnji. Takvo je bilo stanje mog uma kada je ovdje održan Jednodnevni kongres 13 ožujka 1910. To je bila prekretnica za mene – dan kada mi je Gospodin milostivo pokazao moje pravo stanje – da postajem duhovno slijep. Prethodne srijede izjavio sam da više nikada neću prisustvovati „Russellitskom” sastanku, a kad sam ustao ujutro Kongresa, još uvijek sam bio odlučan da ne idem na službu. Zatim, kad sam vidio svoju ženu i kćer kako se spremaju otići, pomislio sam da bih se bolje molio za to; i usrdno sam molio našeg dragog Oca za vodstvo – da li da odem ili da ostanem podalje. Ustao sam s koljena, sada neodlučan. Zatim sam počeo slagati neke papire u svom stolu, kad mi je pogled pao na bilješku koju sam napisao uz izjavu u STRAŽARSKOJ KULI od ožujka 1898. Pisalo je: „Oprema završena 1898 s Novim savezom kao jednim od dijelova.” (Ovo nije citat, već komentar koji sam dao.) Počeo sam ga kopirati u „Popis dokaza da se brat Russell promijenio.” Sada vidim da je znanje da će Bog „sklopiti Novi savez s domom Izraelovim i s domom Judinim” dio opreme. Kad sam pogledao odlomak, slučajno sam preletio preko članka u istoj KULI o Memorijalnoj službi (str. 101). Na našem „Oporbenom sastanku” naše zadnje proučavanje Biblije bilo je o Posljednjoj večeri, i mislili smo da smo naučili nešto što brat Russell nikada nije vidio, naime, da je židovski dan na koji je naš Gospodin uspostavio spomen na njegovu smrt bio dan pripreve za Pashu, „kada treba klati janje.”

Sudite o mom iznenađenju kada sam u kratkom odlomku otkrio da ste u potpunosti iznijeli istu misao prije nekih dvanaest godina, zajedno s važnijom mišlju koja je izmakla našoj pozornosti, naime, da ne slavimo blagdan Pashe, nego smrt antitipskog pashalnog Jaganjca. Zatim sam okrenuo stranicu 71 i pročitao popis pitanja i u pitanjima 5-8 našao na misao koja je nedavno jasnije izražena, da je naš Gospodin umirući „oporučno ostavio blagoslove obnove kupljene njegovom smrću paloj, umirućoj rasi – onolikom broju koji će prihvatiti blagoslove pod uvjetima Novog saveza.” Ali činjenica da simboliziramo naše prihvaćanje i žrtvu ovih pokazuje da oni neće biti dani izravno svijetu, nego kroz Crkvu. Ovo je upravo ono što sam proglasio „novim” prošle godine, kada je bilo jasnije izloženo u KULI, i oko koje sam nalazio toliko mana, i postajao sve zbunjeniji, dok konačno nisam odbacio gotovo sve što ste ikada predstavili. Ali najiznenađujuća činjenica koja mi je sinula bila je da sam deset godina koristio isti članak kao osnovu za Spomen Večeru i svaki put sam objašnjavao te iste točke. Sinula mi je zabrinjavajuća istina – postajao sam

duhovno slijep! Ne samo da sam zaboravljao dragocjene istine, nego sam vidio da gubim iz vida pravi značaj smrti našeg Gospodina. To me je presudilo: otišao sam na Kongres. Nadalje sam bio uvjeren da je ono što sam vidio i čuo bilo od Gospodina.

Po savjetu dviju sestara punih ljubavi, zamolio sam nekoliko braće da me posjete i mole sa mnom i daju mi savjet. Rekao sam im da sam shvatio da sam duhovno bolestan zbog neprikladne hrane i da postajem slijep, tako da moja sposobnost da shvaćam duboke stvari Božje Riječi izmiče. Rekao sam im kako mi je naš Gospodin skrenuo pozornost na ovo, i sada, kada sam vidio u čemu je problem, i dok čak ni tada nisam mogao vidjeti kao oni što su činili u nekim točkama doktrine, to više nije bila stvar doktrina, nego želja da se potpuno vrati u Božju naklonost; i imao sam povjerenja da ću uskoro dobiti sve u redu s doktrinom. Nakon vremena molitve i savjeta braće, Gospodin mi je omogućio da donesem čvrstu odluku o svom budućem putu. Odmah sam skupio svu literaturu Henningsa, McPhaila, Randalla i dr., markirao je i spalio. Možete zamisliti koliko su braća bila zadovoljna što su me vidjela da to činim, jer su bili vrlo oprezni u savjetovanju, prepustivši Gospodinu da me vodi. Sljedećeg sam dana poslao pismo onima s kojima sam se sastajao, objašnjavajući zašto više ne mogu prisustvovati tim službama. U prilogu dostavljam kopiju ovog pisma. Iste sam noći dao izjavu Crkvi priznajući svoju pogrešku u mom prošlom protivljenju Istini, i moju odluku i uz pomoć Gospodnju da se vratim za čisti stol, gdje hrana niti gadi niti zasljepljuje, i zamolio sam ih da mi oprostite.

Drago mi je dodati, dragi brate, da su točke doktrine koje su bile uzrok spoticanja od tada postale jasne; Gospodin je milostivo izliječio moj duhovni vid, i srce mi se raduje sunčevoj svjetlosti njegove naklonosti. Želim dodati u ime svoje braće koja su još uvijek u zbunjenosti, da vjerujem da su poštene u svojim uvjerenjima, i da nema gorčine u njihovim srcima, i nadam se da će se ipak izvući iz zamke Protivnika. Mislim da kada pokažu spremnost da se vrate tako što će prisustvovati redovnim sastancima u ispravnom duhu, treba ih dočekati ljubazno i ohrabriti.

S puno kršćanske ljubavi,

Tvoj brat u Kristu,

CLARENCE E. FOWLER,
Washington DC

KOPIJA BRO. FOWLEROVOG PISMA OPORBI

DRAGA BRAĆO I SESTRE – LJUBAV I POZDRAV U KRISTU NAŠEM OTKUPITELJU: – Možda će vas iznenaditi da sam se tijekom posljednjih nekoliko dana probudio u pogledu svog stvarnog duhovnog stanja. Dok sam ponovno čitao neke od

stavova koje sam nekoć cijenio i kojima sam se radovao, iznenadio sam se otkrivši da se njihov duboki značaj u određenoj mjeri čini nejasnim. Također sam otkrio da su neke od stvari koje smo tako teško istraživali i smatrali novima predstavljene prije nekih dvanaest godina; i vidio sam da brzo postajem duhovno slijep, i da me Sotona vodi u krug, takoreći. Zatim, na sastancima kongresa prošle nedjelje, žar, revnost i ljubav koju su iskazala braća dirnuli su moje srce, već slomljeno. Opet, govor brata Russella na temu „Odaberi danas kome ćeš služiti,” natjerao me da se ozbiljno zapitam: Jesam li dobro izabrao? Odobrava li Gospodin moj put? Zasigurno je ovo što vidim i čujem Istina, i od Gospodina, a ipak sam se postavio nasuprot tome. I tada sam molio našeg Gospodina (kao što sam molio mjesecima), da mi otvori oči, i vjerujem da je uslišao moju molitvu. Postao sam uvjeren da je problem u meni, a ne u Istini kako ju je brat Russell predstavio; Nisam to gledao iz pravog kuta gledanja. Od tada sam se molio za tu stvar, i neke od točaka su mi postale jasne, i vjerujem da će u Gospodinovo vrijeme sve opet biti jasno. Tako sam odlučio, milošću Gospodnjom, vratiti se svojim stopama prije nego što bude prekasno – vratiti se svojoj „prvoj ljubavi” – Stolu gdje smo svi primili Istinu.

Nema sumnje, draga braćo, da se među nama koji vjerujemo da smo u žetvi Evandeoskog doba – u drugoj prisutnosti Gospodnjoj – događaju događaji od ogromne važnosti koji se brzo približavaju vrhuncu. Crkvena federacija i događaji izvana tonu u beznačajnost u usporedbi s razvojem unutar Crkve: „Svačije se djelo kao vatrom kuša”; pitanje je, „Tko će stajati?”

S obzirom na moj nedavni odlučam stav protiv učenja STRAŽARSKE KULE, bez sumnje će se moj sadašnji stav činiti nedosljednim, ali, draga braćo, svatko od nas mora odgovarati svom vlastitom Učitelju, i znam da će vas vaša ljubav prema meni potaknuti da mi poželite Božji blagoslov, iako se donekle razilaze naši pogledi na doktrinu. S druge strane, draga braćo, želim vas uvjeriti da mi moja nedavna iskustva i druženja s vama omogućuju da dublje suosjećam s vama i da vas sve volim. I iako se ne možete diviti mojoj kolebljivosti, vjerujte mi da sam iskren.

Sve dok stojimo zajedno na „Kristu, čvrstoj Stijeni,” cijelit ću vas kao braću i svakodnevno ću se moliti da se magle zbrke koje sada prijete da nas razdvoje brzo razidu, i tada ćemo još jednom vidjeti „oči u oči.” U međuvremenu, draga braćo, vjerujem da ćete uvidjeti da je Božja volja da se ponovno sastanete s nama, i mogu vam jamčiti srdačnu dobrodošlicu u traženju s nama da upoznate i služite Gospodinu. Bog te blagoslovio! S ljubavlju, kao i uvijek,

Vaš brat i sluga u Otkupitelju,
CLARENCE E. FOWLER.